

Сніжана Федорова

ЧОРНИЙ ХЕЛОВІН

Хеловін наближається..., а ти встиг купити сокиру до свята?

(З дитячих приколів)

Вважається, в ніч Хеловіну вся нечисть виповзає на світло!.. І іноді ця нечисть має людську подобу...

Хеловін показує, хто ти є насправді в душі.

Розділ 1

Підготовка до свята

Вся компанія підлітків жваво працювала. До початку свята залишалися лічені години. Перший раз вони влаштовували для себе таке масштабне і добре продумане свято.

Батьки Насті Гущиної поблажливо поглядали з вікна на юнацьку метушню у дворі. Ніку Софронову, Сашка Олексієва і Микиту Миколаєва

вони знали вже кілька років. Всі діти вчилися в одному класі з їхньою донькою і дружили приблизно з класу третього-четвертого. Їх батьки теж були одного кола спілкування, тому ніхто з них не хвилювався, якщо когось із дітей не було вдома. Значить, вони «зависали» у друзів. Тому, номери телефонів дітей та їх батьків були у всіх старших родичів.

І коли підлітки запитали напередодні у Віктора Андрійовича і Ніни Олегівни, чи можна святкувати Хеловін в їх «сарайчику», Гущини, звичайно ж, дозволили. Всі батьки дотримувалися думки, що в будь-якому випадку буде краще, якщо їхні діти, навіть дорослі, перебуватимуть в їх полі зору.

«Сарайчик» у них був, ну як «сарайчик»? За кілька останніх років колишній сарайчик перетворився в нормальний флігель, який цілком підходив не тільки для святкування, а й для стерпного житла. У ньому вже був, навіть, невеликий душ і туалет.

Колись старша сестра Насті — Віра впросила батька, щоб він «замутив» їй сарайчик, і вона мала свій простір для ігор. Віктор Андрійович зміцнив старе бабусине творіння, утеплив його. І спочатку Віра приводила в нього свої дитячі компашки. Коли вона стала вчитися в старших класах, у неї виникла ідея фікс — відселитися від батьків, тому що вона

«вже стала дорослою». Ніні Олегівні не подобалося, що чоловік йде на поводу у дочки. Але батько пояснив, що краще підіграти доньці, але мати її у себе під боком, ніж вона почне тинятися по чужих хатах. І з цим доводом мати погодилася. А так як у Віри були великі запити, то вона впросила батька зробити їй і індивідуальне опалення, і вузький, але свій туалет і душ. І Віктор Андрійович цілий рік присвятив тому, що обклав сарайчик каменем і утеплювачем, і провів туди зручності. Крім того, на даху був простір, який тепер було переобладнано в мансарду. Там Віра влаштувала собі спальню.

— А знаєш, мати, я навіть радий цьому. У нас з тобою не було такої можливості. А у неї буде поступове подорослішання, у нас на очах.

— Так вона тепер буде приходити до нас тільки поїсти! — заперечила Ніна Олегівна.

— Ну і що? — спокійно говорив батько. — Ми з тобою її правильно виховували? Якщо вона — розумна, то все буде нормально. А як інші відправляють дітей вчитися в коледжі в інші міста?

— Ой, не знаю, як інші! — зітхнула недовірливо мама.

Але, як виявилось згодом, експеримент пройшов дуже добре. Віра виросла зрілою особистістю, і зараз вже закінчила навчання в університеті, вийшла заміж за однокурсника, і поїхала з ним на роботу за кордон.

— Ось, нехай тепер Настя награться тут. А потім, коли й вона подорослішає, може, ми заведемо собі квартирантів? Будемо грошики заробляти? — запропонував батько.

— Ну, молодята навряд чи туди підуть. Все-таки, місця замало...

— А студент буде радий зупинитися в центрі міста і жити окремо від господарів!

— Так, мабуть, ти маєш рацію! — погодилася мати.

І стурбовано додала:

— Як гадаєш, у них там ще шури-мури не почалися? Шістнадцять років — це вже не жарти.

— Ти знаєш, мати, що я — проти раннього сексу. Не схоже, щоб у них були вже такі відносини. Хоча, з іншого боку, вони можуть нас і обманювати, і що ти зробиш? Ти її застерігала від всяких дурниць, і я застерігав. Так що, треба просто довірити їй.

— Знову довіритися! Це важко!

Насправді, батьки могли поки не переживати. Всі діти були з безнапасних сімей, «правильними», і вважали, що їм не слід поспішати в питаннях взаємин статей. І хоча в гостях один в одного вони могли валятися всі разом або парочками на дивані, це нічого не означало. Вони цілком допускали, що з часом їх дружні відносини можуть перерости навіть у подружні. Але, поки вони цим не переймалися. Їм

було комфортно саме так, вчотирьох. Іноді їх компанія могла тимчасово збільшуватися, але кістяком завжди залишалися Настя з Микитою і Ніка з Сашком.

— Ну, це — доля всіх батьків. Йдемо, запитаємо, може, їм щось треба.

Двір у Гущиних був досить великий, і перед будинком, і позаду нього. Тому батьки не кожного дня бували на задньому дворі. Обігнувши зараз кут будинку, вони були здивовані картиною, що відкрилася їх очам. На невисокому ганку флігеля лежав величезний гарбуз. Поруч присіла стара страшна відьма.

— Настя розповідала мені, що ця карга може страшно сміятися, — сказав Віктор Андрійович дружині.

— Яким чином?

— Вона якось заводиться, у неї є фотоелементи й ще якісь...

— Як далеко зайшла електроніка!

— І іграшки! У наш час про такі навіть припустити не приходило в голову!

Над косяком двері висів муляж невеликого скелета, що мальовничо-страхітливо рухався від поривів вітру. Скляна частина двері зсередини була занавішена чорною важкою тканиною, з пришпиленими до неї картонними жовтими гарбузами.

Батьки перезирнулися.

— Попрацювали на славу!

Коли батьки з'явилися у флігелі, Настя прийшла в деяке замішання. З одного боку вони цілком мали на те право. З іншого, — а якщо у них не вистачить гумору оцінити те, що вони тут створили? Звичайно, вони б не лаяли її за всіх, але сама така можливість трохи лякала дівчину. Вона занадто любила своїх тата і маму, щоб засмучувати їх. Тому, зараз вона з недовірою подивилася на батьків.

— Здрас-с-стуйте, — зніяковіло привіталися хлопці.

— Привіт, привіт. Як у вас справи? Може, допомогти чим?

— Ні, що Ви, Вікторе Андрійовичу. Дивіться, — Саша провів Гущина в приміщення.

Віктор Андрійович з цікавістю озирнувся.

— Мати, йди швидше сюди, — покликав він.

Ось у чому не можна було відмовити його молодшій дочці, так це — у художньому смаку.

— Якщо чесно, не люблю я всю цю іноземщину. І свята ці штучні... Але,... Насте, це ти все зробила?

— Ні, це все робили, — відповіла перелякана дочка, але друзі перебили її та стали говорити, що декор був, в основному, її.

— Змушений визнати, що ти мала рацію —

тобі треба таки йти в дизайнери. У тебе, безсумнівно, є така здібність! — похвалив батько.

Усередині приміщення було декоровано елементами помаранчевого драпірування, прикрашеного чорною стилізованою аплікацією старовинних замків, як у Дракули. Настя їм розповідала, що помаранчевий колір з'явився в цьому святі спочатку, як символ урожаю. А чорний — як символ смерті. Інфернальне, в загальному, було свято!

На підвіконні, підлозі та столі лежали гарбузи. Один з них зараз якраз художньо вирізала Вероніка. Вона спочатку намалювала квітковий орнамент, а зараз орудувала тонким ножиком.

— О-о, Ніко, це так гарно, але зовсім не по Хеловіну, — розчаровано протягнув Микита.

— Дивіться, які я вирізав! В Інтернеті виглядів і сам зробив.

Микита показав, дійсно, цікаве творіння в вигляді великого агресивного гарбуза зі страшним оскалом, між великими зубами якого лежала ріпка. На ній було вирізано жалісливий вираз. — А чи знаєте ви, що до 18 століття в Ірландії вирізали НЕ гарбуз, а ріпку, брукву і буряк?

— Ні, — здивувалися старші Гущини.

— Вперше чую, — потримала батьків Настя й Ніка.

— Так, виявляється.

— А це що у тебе?

Гущин вдивилися в малюнок, що лежить на столі. Це був чорно-білий ескіз будинку в Хеловін. Була чудово зображена павутина на даху, пил на сходах, чорний кіт у двері.

— Ти чудово малюєш! Будеш художником?

— Мій викладач теж так вважає.

— А ти?

Микита замислився.

— Знаєте, мені дуже добре дається графіка. Особливо — чорно-біла. Але в усьому іншому — я рукожо... криворукий. Тому, я реально дивлюся на речі — знаменитість з мене не вийде. Та й заробляють зараз митці не дуже.

Ніна Олегівна запитала, чи збираються вони сьогодні ходити по вулицях. Вероніка розважливо відповіла, що взагалі-то вони готуються до ночі переглядів жахів. Їм всім вже по шістнадцять, і за логікою речей, «вони — вже дорослі і їм немає сенсу ходити та просити цукерки»!

Це вже сподобалося мамі Насті. Значить, вони будуть сидіти у флігелі, і вона може не переживати, що підлітки підуть гуляти й «влипнуть» в якусь історію.

Батьки уважно оглянули все довкола. Біля каміна були мальовничо розкидані дрова. І було незрозуміло, чи це Настя так задумала для краси картини чи вони випадково розсипалися з акуратної

стопки.

— Класно! — схвалила задум Насті її найсуворіший критик — мама.

Дівчина полегшено зітхнула.

— У нас майже все готово, — відрапортував Саня.

— Так, тільки не вистачає деякої незавершеності, — зауважила мама.

— А-а, ти про це? Ось павутину нам не доведеться купувати. Вона у нас є справжня! — переможно заявила Настя і показала на кут «вітальні», весь обплетений потужним багаторічним павутинням.

— Навіщо ти її показала мені? — простогнала Ніка, у якої була арахнофобія.

Втім, це вона так вважала. Всі інші друзі були впевнені, що це вона сама собі так нафантазувала.

— Слухай, ну відчуття стилю у неї приголомшливе! — з повагою зауважив Віктор Андрійович і пройшов у душ.

Він покрутив вентиля й перевірів, чи все працює, як треба, а то тут давно ніхто не «жив», крім Пушка. До речі, кіт теж зараз виглядав, як елемент декору. Дарма, що він був не весь чорний! Настовбурчений котяра, з пухнастою довгою шерстю, сидів біля каміна і насторожено спостерігав за тим, як Сашко розкладав всюди величезних пластмасових чорних павуків.

Заради приколу, хлопець опустил одну іграшку на плече Насті й торкнувся її. Та автоматично озирнулася, побачила гігантського павука, закричала не своїм голосом і схопилася.

— Хеловін розпочався, крихітко! — засміявся Саша.

Настя кричала, скакала і тупала ногами до тих пір, поки Віктор Андрійович не зняв з неї іграшку і не показав їй.

— Дурень! Я ж теж їх боюся! — накинулася на приятеля не мініатюрна Ніка.

— Але, це, саме декор!

— У вас буде костюмована вечірка? — поцікавилася Ніна Олегівна, яка помітила вранці, як дочка зранку рилася в бабусиній антикварній скрині.

— Звичайно! — весело відповіла Ніка.

— А хто ким буде?

— Мам, завчасно не можна розповідати — нецікаво буде. Ось прийдете і подивитесь!

— Так коли ж подивимося? Ви почнете святкувати пізно, а ми спати ляжемо, — занепокоїлася мама.

— Тоді ми пофоткаємося, не хвилюйся, — пообіцяла Настя.

— Йдемо, тут все в порядку, — захопив дружину старший Гуцин. — Не будьмо їм заважати. Нехай веселяться!

— Ну що ж? Щасливого Хеловіну вам, діти!

Хлопці закивали головами, а Настя помахала рукою.

Віктор Андрійович ставився до молоді більш поблажливо, ніж його дружина. Він розумів, що цьому молодняку гратися залишається рік-два. Потім розпочнеться доросле життя з усіма властивими йому складнощами. Тому, нехай веселяться.

— А чим ми займатимемося — в телек втупимося? — дещо ображено запитала дружина, яка сподівалася, що дочка святкуватиме разом з ними.

— Знаєш, а я їм в чомусь заздрю. У нас не було особливих свят, як у них зараз...

— А підемо і собі гуляти, мати?

— Ми?

— Ми! Що ми — не люди? Ось і зробимо собі теж свято.

— І що — теж будемо ходити та вимагати гаманець або життя?

— Ні, ну я не настільки сучасний. Просто походимо, посміємося. Он, цирк вже почався.

Віктор Андрійович зупинився у свого ажурного металевого паркану і показав Ніні Олегівні на перехожих, які йшли вулицею в маскарадних костюмах.

— А чи не піти нам в кіно, мати? Ми сто років

не були там. Кажуть, що кінотеатр нещодавно відреставрували.

— А давай! І подивимося що-небудь у стилі Хічкока.

— Гадаєш, там сьогодні таке показуватимуть?

— Повинні! Хеловін же!

Розділ 2

Щасливого Хеловіну!

Приятелі бачили, як Гущини-старші пішли з дому.

— Ура! Ми самі!

— Тебе предки напружують взагалі? — запитав Сашко у Насті.

— Ні, у мене класні батьки. Але, просто, коли залишаєшся один, можна спокійніше подуріти!

— Зараз наша б училка з мови втратила свідомість від взаємних виключень: «спокійніше подуріти»!

— Словесний каламбур такий. Нехай падає, мені не шкода.

— Нікому не шкода! Вона вічно такі трагедії влаштовує через дрібниці! Краще б краще нас готувала до ЗНО!

Всі розсміялися.

— Знову каламбур — «краще б краще готувала»!

— Ой, учений! — жартівливо замахнулася на дружка Настя.

Вони закінчили створювати атмосферу жаху в будинку, і присіли на диван оцінити свої зусилля.

— Ось — краса, і все! — уклав Микита і почав фотографувати все навкруг.

— Наступного року треба буде зробити по-іншому!

— Або саме так, якщо нам сьогодні сподобається! — весело вигукнула Ніка і почала позувати Микиті.

— Зніми мене біля каміна!

Дівчина схопила мітлу, взялася в боки й приготувалася до знімка.

— Капелюшка вдягни, — підбігла до неї подружка і простягнула довгий чорний ковпачок.

— Ні, Ніко, тобі таки треба чорну перуку! Ну, не тягнеш ти на відьму блондинкою.

— Я в печалі, — засмутилася Вероніка. — Невже мала Настя виглядає краще за мене?

— Зараз перевіримо. Насте, одягни ковпачок.

Микита, немов професійний майстер, поправив на подрузі капелюшок, і вручив мітлу.

— Офігіти! Дивіться! Ну, ти, Настько, і фотогенічна!

Усі скупчилися біля фотографа. Фотік у Микити був професійний. Батьки подарували його, помітивши у сина художні здібності. І тепер

Микита намагався довести, що був гідний такого подарунка. Деякі його фотографії вже купила якось собі міська газета для статті про їх місто.

Так само, в цьому році він висвітлював конкурс краси в їхній школі. У наступному році Вероніка очікувала його художньої підтримки, оскільки теж хотіла випробувати себе в цьому конкурсі.

Але, при всіх відмінних даних Ніки, Микита вважав, що їй добре було б за кілька місяців скинути кілограмів до п'яти.

— У мене ж нічого зайвого немає, — іноді образливо відповідала вона приятелеві.

— Так, зайвого — нічого. Але там будуть дівчата, не такі красиві, як ти, але тонкіші. Зараз в моді — суперстройняшки.

І хоча Вероніці не хотілося працювати над собою, в душі вона розуміла, що він говорить справу. Тому вже почала гойдатися на тренажерах і бігати вранці.

— Добре тобі, Настю! Хочеш — їси мороженку, хочеш — тістечко, — з неприхованою заздрістю говорила вона подрузі.

— Так я ж на конкурс не збираюся, — відповідала Настя.

Зовні вона була повною протилежністю Вероніці. Низенька, з пухкими зап'ястями й кісточками, і круглим милим личком, вона

здавалася ще дівчинкою-підлітком. Величезні окуляри в чорній оправі робили її обличчя ще більш ляльковим. Вероніка ж була вже повністю сформованою дорослою дівчиною на вигляд, хоч в голові у неї ще «чорти кружляли», як казала її бабуся.

— Ну що? «Вже опівніч наближається! А Германа все немає»?

— В сенсі? — не зрозумів гумору Микита.

— Ай-яй-яй! Це хтось не читав позакласне читання влітку? Я маю на увазі, що пора переодягатися. Вечір вже настав!

— Дівчатка — в кімнаті, хлопчики — в кухні, — скомандувала Настя, і всі кинулися до нарядів.

З приводу свята вся компанія підбрала собі й відповідні костюми. Вероніка підбрала червоне середньовічне плаття з пентаграмою на грудях, і накинула зверху чорний плащ з капюшоном.

У Насті було чорна коктейльна сукня, яку вона задекорувала картонними жовтими гарбузами та срібним місяцем. На чарівну зачіску у вигляді «башточки» вона одягла свого знаменитого чорного довгого ковпачка.

Сашко одягнувся художником. У нього, хоч і були звичайні однотонні сорочка і джинси, але поверх цього був надітий червоний розкішний камзол, а на голові чорний оксамитовий берет. Микита потихеньку стягнув у двоюрідного брата